

Διέλευσις Γαλλικοῦ στρατοῦ διὰ τῶν ὁδῶν Θεσσαλονίκης, μεταβαίνοντος εἰς τὰ σύνορα

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΣΤΕΚΚΕΤΗ

ΝΕΥ οὐδενὸς θορύβου ἠγγέλθη πρὸ τινος ὁ θάνατος ἐνὸς ποιητοῦ, ὅστις πρὸ τεσσαράκοντα ἀκριβῶς ἐτῶν εἶχε συγκινήσει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν Ἰταλίαν. Ὁ ποιητὴς οὗτος εἶνε ὁ Λαυρέντιος Στεκκέτη. Ὁ πάταγος τὸν ὁποῖον εἶχε προκαλέσει ἡ ἔκδοσις τῶν πρώτων στίχων του, ὑπὸ τὸν λατινικὸν τίτλον «Posthuma» εἶχε φθάσει μετὰ

τινα ἔτη μέχρι τῶν ἐλληνικῶν ἀκτῶν καὶ προσέκαλεσεν ἀνάλογον συγκίνησιν. Τὰ ποιήματα ταῦτα ἐδημοσιεύθησαν κατὰ τὸ 1877 ἀπὸ τὸν ἐκδότην Νικόλαον Τσανικέλλην, ἀλλ' ἐν Ἑλλάδι περὶ τοῦ ποιητοῦ ἐγένετο λόγος κατὰ πρῶτον μὴν κατὰ τὸ 1884, ἀπὸ ἑνα κύκλον γέων ποιητῶν, τὸν ὁποῖον ἀπετελοῦμεν τότε καὶ εἰς ὃν περιλαμβάνοντο ὁ Ἀντώνιος Μάτεσις, ὁ Ζαφείριος Μάτσας, ὁ Σαουνάτος, ὁ Ξενόπουλος, ὁ Ἑσλιν, ὁ Ραντόπουλος καὶ ἄλλοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἑπτανήσιοι, οἱ ὁποῖοι τότε ἐγράφονεν τὰ πρῶτά μας φιλολογικὰ δοκίμια.

Ὁ Μάτεσις ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις πρῶτος μᾶς ἀνέγνωσε μεταφράσεις τοῦ Στεκκέτη, αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐπροξένησαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Αἱ μεταφράσεις ἦσαν ὡραιόταται, ἀλλ' ὁ Μάτεσις μᾶς ἀπήγγελε συνήθως ἀπὸ μνήμης τοὺς ἰταλικοὺς στίχους, μετὰ πάθους συγκινητικωτάτου. Ὅλοι ἐσπεύσαμεν τότε νὰ προμηθευθῶμεν τὸν μικρὸν τόμον τῶν Ἰταλικῶν ποιημάτων, οἱ πλείστοι δὲ ἐπεδόθημεν μετὰ σπουδῆς εἰς μετάφρασιν αὐτῶν, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον ὅλα σχεδὸν τὰ ποιήματα τοῦ Στεκκέτη εἶχον μετενεχθῇ εἰς

τὴν γλῶσσάν μας. Πρέπει νὰ ὁμολογῇσω ὅτι αἱ μεταφράσεις τοῦ Μάτεσις ἦσαν αἱ καλλίτεραι, κατὰ τὴν γνώμην μου δέ, οὐδεὶς ἀπέδωκε λεπτότερον καὶ πιστότερον τὸν Στεκκέτη καὶ τὸν Ἀῖνε ἀπὸ τὸν σημερινὸν πρόεδρον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου καὶ βουλευτὴν Ἀττικῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δ' ἐκείνην ὅλους μᾶς εἶχε κυριεύσει ἡ ποιησις τοῦ Στεκκέτη καὶ τοῦ Ἀῖνε.

Ὁ Στεκκέτη ἐγένετο ἐνδοξος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκδόσεως τῶν ἔργων του, συνεπεία τοῦ ἀκολουθοῦ τεχνάσματος. Ἐν πρώτοις τὸ ὄνομα Λαυρέντιος Στεκκέτη ἦτο ψευδώνυμον, ὁ δὲ πραγματικὸς ποιητὴς, ὅστις ἐκαλεῖτο Ὀλῆνδος Γουερράνη ἐνεφανίσθη ὡς ἐκδότης μόνον τῶν μετὰ θάνατον ἔργων ἐνὸς ἐξαδέλφου του, θανόντος ἐν Βολωνίᾳ φθισικοῦ εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν, καὶ ἐμπιστευθέντος εἰς αὐτὸν τὴν ἔκδοσιν τῶν ποιημάτων του.

Εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτῶν ὁ Γουερράνη διηγείτο μετὰ συγκινητικῆς ἀφελείας τὴν πολυώδυνον ἱστορίαν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Στεκκέτη, ἔλεγεν, εἶνε ἐξαδέλφός μου· ἐγεννήθη εἰς τὴν Φιουμάναν μικρὰν κοινότητα τῆς Φορλιβέζε εἰς ἑν μικρὸν χωρίον καλούμενον Κοζέλα τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1845. Ἡ οἰκογένειά του δὲν ἦτο πλουσία, ἀλλ' ἐπαρκής. Εἰς τὰ 1848 ἔχασε τὸν πατέρα του καὶ εἰς τὰ 1850 τὴν μητέρα του. Ἐσπούδασε κατ' ἀρχάς εἰς τὸ δημοτικὸν γυμνάσιον τῆς Ραβέννης, κατόπιν εἰς τὸ δημόσιον τοῦ Τουρίνου καὶ ἐν τέλει εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βολωνίας. Ἀγτίμως τῆς σπουδῆς τῶν κωδίκων κατεγίνετο πλειότερον εἰς τὴν μελέτην τοῦ Βύρωνος, τοῦ Ἀῖνε καὶ τοῦ Μυσοῦ, οὗς ἀπεκάλει Ἀγίαν Τριάδα του. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ἔλεγεν ὁ Γουερράνης, εἰς μίαν μικρὰν κμαροῦλαν τῆς ὁδοῦ Τζαμπόνι τοῦ ἀνέγνωσε μερικά